

Sygn. akt VI K 164/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą w Ustrzykach Dolnych w składzie:

Przewodniczący SSR Daniel Radwański

Protokolant Izabela Malinowska

po rozpoznaniu w dniach 08.11.2016r., 06.12.2016r., 16.05.2017r., 21.08.2017r., w Ustrzykach Dolnych, na rozprawie sprawy

C. K. (1) s. K. i M. z domu K. ur. (...) w Ż., zam. (...), (...)-(...) L., obywatelstwa polskiego, nie karanego, PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 czerwca 2016r. w S. gm. L., pow. (...), woj. (...) kierował samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości – co najmniej 2,3 promila alkoholu we krwi

tj. o czyn z art. 178a §1 kk

I. **u z n a j e** oskarżonego C. K. (1) za winnego czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 178a §1 kk i za to na podstawie art. 178a §1 kk

s k a z u j e

go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 §1 i §2 kk i art. 70 §1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu C. K. (1) kary pozbawienia wolności **warunkowo zawieszona** na okres 3 (trzech) lat próby,

III. na podstawie art. 42 §2 kk w zw. z art. 43 §1 kk **orzeka** wobec oskarżonego C. K. (1) **środek karny** w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3(trzech) lat,

IV. na podstawie art. 63 §4 kk na poczet orzeczonego środka karnego **zalicza** oskarżonemu C. K. (1) okres zatrzymania prawo jazdy od dnia 28 czerwca 2016r., do dnia 29 czerwca 2016r.,

V. na podstawie art. 43a §2 kk **orzeka** wobec oskarżonego C. K. (1) świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) złotych,

VI. na podstawie art. 627 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) **zasądza** od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 886,81 (osiemset osiemdziesiąt sześć 81/100) złotych i **zwalnia** od uiszczenia opłaty sądowej.

Sygn. akt VI K 164/16

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 21 sierpnia 2017r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony C. K. (1) mieszka w S., w gminie L. w domu jednorodzinnym wraz z żoną i córką. W czerwcu 2016r. gościła u nich A. P.. Oskarżony był posiadaczem dwóch samochodów: R. (...) o nr rej. (...) i czerwonego O..

W dniu 28 czerwca 2016r. około południa oskarżony C. K. (1) spożywał alkohol w towarzystwie znajomego P. G. i P. Ż. w znajdującym się niedaleko jego domu budynku wielorodzinnym (tzw. hotelu) w S.. Około godziny 13:30 widziała go tam mieszkająca w tym budynku J. D., która wtedy wychodziła do pracy. Ok. godz. 14 żona oskarżonego D. K. wyszła z domu do gabinetu rehabilitacyjnego w L.. Miała wrócić ok. godz. 16-17. Jednak po zakończonej rehabilitacji poszła odwiedzić koleżankę.

Oskarżony w bliżej nieustalonym czasie opuścił „hotel” i udał się w kierunku domu. Widział go z okna „hotelu” J. O.. Oskarżony pozostawił na poboczu drogi obok „hotelu” swój samochód marki O. koloru czerwonego. Świadek zwrócił uwagę na to, że oskarżony wybiegł z budynku, a następnie zataczając się szedł w kierunku domu. W związku z zachowaniem się oskarżonego, J. O. domyślał się, że oskarżony jest w stanie nietrzeźwości.

C. K. (1) przebywając w domu bezskutecznie próbował połączyć się telefonicznie z żoną. Sytuacja ta zdenerwowała go. Świadkiem tego była obecna w domu oskarżonego A. P.. O bliżej nieustalonej godzinie między godz. 17, a 18 oskarżony wsiadł do drugiego, znajdującego się na terenie gospodarstwa samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) i jeździł po okolicy. Jego jazda była szybka i wydawała się niebezpieczna J. O., który widział jak oskarżony bardzo szybko i niebezpiecznie przejeżdżał tzw. drogą zakładową lasów państwowych, a następnie pojechał w kierunku L.. Ok. godz. 18 świadek zadzwonił do J. D., która miała wkrótce wracać samochodem do domu z pracy w L. i ostrzegł ją, że oskarżony jest pijany, jeździ niebezpiecznie i pojechał w kierunku L.. Po niedługim czasie J. O. zobaczył, jak oskarżony znowu jedzie drogą z kierunku leśnictwa R.. Widział, że samochód oskarżonego dojeżdżając do drogi publicznej relacji S.-L. nie wyhamował przed skrzyżowaniem, przejechał przez jezdnię i wjechał na łąkę. Nie mogąc wjechać na w/w drogę publiczną, oskarżony przejechał przez łąkę i wjechał na drogę Ż.-S., po czym wrócił nią na drogę S.-L. i pojechał do domu. Wjeżdżając na posesję przejechał częściowo po trawniku przed domem pozostawiając ślady w postaci zdartej trawy i wjechał do garażu. W tym czasie oskarżony był w stanie nietrzeźwości wynoszącym, co najmniej 2,3 promila alkoholu we krwi.

Jakiś czas po zaparkowaniu R. (...) oskarżony poszedł po samochód O. koloru czerwonego i nim pojechał na drogę leśną w kierunku leśnictwa R.. J. D. wróciła do domu ok. godz. 19 i wtedy była świadkiem, jak oskarżony ubrany w koszulę o charakterystycznym seledynowym kolorze, kierował czerwonym O., który z piskiem opon skręcił z drogi leśnej na drogę S.-L.. Gdy spotkała się z J. O., on opowiedział jej o tym, że oskarżony wjechał na łąkę. Wówczas J. D. zadzwoniła na policję i złożyła zawiadomienie, że oskarżony w stanie nietrzeźwości i niebezpiecznie porusza się po drodze.

Oskarżony pozostawił samochód O. w nieustalonym miejscu. W międzyczasie, ok. godz. 19:50 do S. przyjechał patrol policji w składzie (...). Na skrzyżowaniu przy hotelu robotniczym policjanci spotkali się z J. D.. Po chwili nadszedł oskarżony, a J. D. wskazała go, jako osobę kierującą samochodem. Oskarżony miał bełkotliwą mowę, a policjanci czuli od niego alkohol. Pytali, czy kierował samochodem, na co on odpowiedział, że samochód stoi w garażu i on dzisiaj nim nie jeździł. Po przybyciu na posesję oskarżony wskazał policjantom garaż, w którym zaparkowany był R. (...). Nosił widoczne ślady buksowania w trawie i błocie oraz miał uszkodzony przedni zderzak. Funkcjonariusz M. G. ustalił, że silnik pojazdu jest ciepły, lecz oskarżony kategorycznie utrzymywał, że nie jeździł samochodem. W czasie w/w czynności do domu wróciła D. K., która widząc policję zdenerwowana twierdziła, że oskarżony jeździł samochodem po alkoholu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków A. P. (k.6-7), J. D. (k.9-10, k.99-100), J. O. (k.13-14, k.98-99), P. S. (k.59, k.98), M. G. (k.68-69, k.97), D. K. (k.96), protokołów pobrania krwi (k.22-24), sprawozdania z badania krwi (k.25), opinii biegłego (k.31-32, k.159), danych osobowo-poznawczych i majątkowych (k.49-50) i karty karnej (k.56), zapisu z płyty CD (k.106).

Zeznania świadków J. D., J. O. i A. P. (złożone w postępowaniu przygotowawczym) były wiarygodne. Zeznania pierwszych dwóch świadków były wprawdzie niedokładne ile chodzi o precyzyjne wskazanie czasu, w którym widzieli C. K. (1) kierującego samochodem, ale dały podstawę do dokonania ustaleń faktycznych obejmujących przybliżony czas i okoliczności, w jakich oskarżony kierował samochodem. Świadkowie byli kategoryczni w tym, że oskarżony kierował samochodem oraz, że jeździł brawurowo, a J. O. opisał ponadto okoliczności, w jakich oskarżony zjechał z drogi na łąkę. W zakresie, że oskarżony kierował samochodem po godz. 17 zeznania te były spójne z zeznaniami świadka A. P. złożonymi w postępowaniu przygotowawczym. To osoba obca dla J. O. i J. D., więc nie było podstaw do stwierdzenia, że w tym zakresie świadkowie porozumiewali się i ustalili, że złożą w tym zakresie nieprawdziwe zeznania, tym bardziej że obejmowały szczególne okoliczności, jak np. opis osoby w której towarzystwie oskarżony pił alkohol oraz, że przed wyjazdem z domu bezskutecznie próbował połączyć się telefonicznie z żoną, co zostało potwierdzone przez D. K.. Także obserwacje J. O., że oskarżony był nietrzeźwy oraz, że kierował samochodem w stanie nietrzeźwości były spójne z zeznaniami A. P., która opisała nie tylko to, że oskarżony wyjechał z domu samochodem po tym, jak wcześniej pił alkohol, ale też zeznała, że alkohol pił z mężczyzną na wózku, co znowu było spójne z zeznaniami J. D., która zeznała, że widział oskarżonego, jak przebywa w hotelu robotniczym w towarzystwie (...), tj. jedynej osoby w S. poruszającej się na wózku inwalidzkim i do tego kolegą oskarżonego. O spożywaniu z oskarżonym alkoholu mówił jej także P. Ż.. Dlatego też kategoryczne zeznania A. P. złożone w postępowaniu przygotowawczym oraz zeznania J. O. i J. D. Sąd ocenił, jako spójne, logiczne i w konsekwencji wiarygodne.

Zeznania policjantów M. G. i P. S. były wiarygodne. W kontekście nagrania zapisu rozmów M. G. z dyżurnym KPP U., nie budziło wątpliwości, że początkowo oskarżony kwestionował, że w ogóle jeździł samochodem. Ponadto w chwili spotkania go przez policjantów był w stanie psychofizycznym (bełkotliwa mowa, chwiejny chód) uzasadniającym podejrzenie, że znajduje się pod znacznym wpływem alkoholu. Ustalenia dokonane przez policję w miejscu zamieszkania oskarżonego – świeże ślady kół na trawie i ciepły silnik samochodu, ze śladami błota i trawy, wskazywały na prawdziwość zeznań J. O., że oskarżony samochodem tym ok. godz. 18 wypadł z drogi i wjechał na łąkę. Zeznania P. S., że oskarżony przyznawał, że jeździł samochodem wcześniej, zanim wypił alkohol nie były spójne z zeznaniami M. G., lecz mogło to być uzasadnione późniejszą zmianą linii obrony przyjętej przez oskarżonego, której świadkiem nie był M. G.. Niemniej jednak, na podstawie nagrania rozmowy M. G. z dyżurnym KPP U., uzasadnione było ustalenie, że oskarżony początkowo twierdził, że nie kierował samochodem. Zmiana linii obrony przez oskarżonego mogła być spowodowane znacznym stanem nietrzeźwości oskarżonego (ponad 2 promile alkoholu we krwi), który zapewne w tym stanie nie oceniał rozsądnie swojej sytuacji. Ponadto żadne okoliczności ujawnione w toku rozprawy, nie budziły wątpliwości co do wiarygodności policjantów, którzy nie znali oskarżonego i nie mieli żadnych podstaw aby zeznawać fałszywie na niekorzyść oskarżonego.

Stan trzeźwości oskarżonego kierującego pojazdem R. (...) w chwili wypadnięcia z drogi Sąd ustalił na podstawie dokumentów, w tym protokołu pobrania krwi i sprawozdania z badania krwi na zawartość alkoholu, a także opartych na tych dokumentach opiniach biegłego lek. med. P. D.. Opinie biegłego kategorycznie wykluczyły prawdziwość wyjaśnień złożonych przez C. K. (1), w których twierdził on, że był trzeźwy, gdy kierował samochodem R. (...), w chwili, gdy wypadł on z drogi i wjechał na łąkę, tj. ok. godz. 18, a alkohol wypił dopiero później.

Wiarygodne były zeznania D. K.. Były one spójne z wiarygodnymi zeznaniami A. P..

Nie były wiarygodne zeznania P. G. (k.62-63, k.95-96), że nie widział, aby C. K. pił alkohol oraz, że widział go w dniu 28.06.2016r. jedynie wtedy, gdy spotkał go przed jego domem. Zeznania te były bowiem sprzeczne z zeznaniami A. P. złożonymi w postępowaniu przygotowawczym i J. D.. Nie były też wiarygodne w kontekście opinii biegłego lekarza, z której wynikało, że C. K. (1) już ok. godz. 18 był pod znacznym wpływem alkoholu, a więc musiał go w dużych ilościach spożywać wcześniej.

Nie były także wiarygodne zeznania A. P. złożone przed Sądem. Świadek była ponownie przesłuchiwana w postępowaniu sądowym (k.141-142) i odwołała swoje poprzednie zeznania, twierdząc, że leczy się psychiatrycznie i nie pamięta, co zeznawała w sprawie. W szczególności podała, że nie pamięta, aby w dniu zdarzenia oskarżony pił alkohol. Biegły psycholog oceniający zeznania świadka z pkt widzenia sprawności funkcji psychofizycznych odpowiedzialnych

za zdolność analizy faktów, procesów syntezy percepcyjnej oraz adekwatności procesów spostrzegania i zachowania procesów samokontroli uznała, że stan psychiczny świadka pozwalał świadkowi na utrzymania sprawności procesu komunikacji interpersonalnej (k.145-150). Okoliczności te dały podstawy do stwierdzenia, w kontekście zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym, które był spójne z zeznaniami J. D. i J. O., że zeznania świadka złożone przed Sądem nie były wiarygodne. Natomiast te, które złożone zostały przez nią w postępowaniu przygotowawczym, niedługo po zdarzeniu, były spójne z zeznaniami innych świadków i opinią biegłego lekarza.

Zeznania M. N. (k.65-66, k.100) nie wniosły informacji istotnych dla ustalenia stanu faktycznego, gdyż świadek pracował w tartaku i nie miał możliwości dokonania obserwacji ruchu pojazdów w okolicy. Podobnie istotnych informacji nie wniosły zeznania P. Ż. (k.108-109), który twierdził, że w okresie, gdy miało miejsce zdarzenia był w ciągu alkoholowym. Zeznał, że nie pił alkoholu z oskarżonym, nie widział go pijącego oraz że sam nie chodził do hotelu robotniczego. Jednocześnie zeznał, że był tak pijany, że nie pamięta, dokąd chodził. Takie zeznania nie mogły stanowić podstawy dokonania ustaleń faktycznych.

Oskarżony nie przyznał się do opisanego w akcie oskarżenia zarzutu kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości i wyjaśnił, że przez cały dzień nie spożywał alkoholu, a samochodem wyjeżdżał do sklepu w L. przed południem, a około 17 pojechał do lasu, gdzie oglądał miejsce, w którym miał wykonywać zleczone przez leśniczego prace. Przyznał, że jak wracał z lasu, to wypadł z drogi, lecz przyczyną utraty kontroli nad pojazdem były niesprawne hamulce. Do domu wrócił po ok. 2-2,5 godziny i wtedy dopiero wypił trzy mocne piwa.

Wyjaśnienia oskarżonego, że nie kierował samochodem w stanie nietrzeźwości nie były wiarygodne. Stały one w tym zakresie w sprzeczności z zeznaniami A. P., która zeznała, że przed wyjazdem z domu ok. godz. 17 oskarżony pił alkohol, oraz z zeznaniami J. D., która zeznała że już około południa oskarżony pił alkohol w mieszkaniu P. G.. Ponadto jego wyjaśnienia zostały podważone przez opinię biegłego lek. med. P. D., który kategorycznie stwierdził, że nie było możliwe alby stan nietrzeźwości oskarżonego stwierdzony badaniami krwi był spowodowany wypiciem trzech butelek piwa mocnego po godz. 18. Przede wszystkim biegły stwierdził, że w chwili kierowania samochodem przez oskarżonego, tj. ok. godz. 18, zawartość alkoholu we krwi oskarżonego wynosiła, co najmniej 2,3 promila. Wnioski opinii biegłego znajdowały uzasadnienie w innych okolicznościach. Przede wszystkim na stan nietrzeźwości oskarżonego, już ok. godz. 16 wskazywało zaobserwowane przez J. O. zataczanie się, a także późniejsza brawurowa jazda oskarżonego i w końcu wypadnięcie samochodem z drogi, a także zeznania A. P., zgodnie z którymi oskarżony przed wyjazdem z domu pił alkohol.

Sąd zważył co następuje:

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że oskarżony C. K. (1) dopuścił się czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk. Przestępstwo z art. 178a§1 kk popełnia ten, kto prowadzi pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości. Stan nietrzeźwości oskarżony w czasie kierowania samochodem R. (...), w tym w czasie wypadnięcia nim z drogi w S., w świetle ustalonego stanu faktycznego nie budził wątpliwości. Za ten czyn Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 §1 i §2 kk i art. 70 §1 kk warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby. Orzeczenie kary pozbawiania wolności w wymiarze 6 miesięcy było uzasadnione nie tylko wysokim stopniem nietrzeźwości oskarżonego, lecz także towarzyszącą temu stanowi niebezpieczną jazdą. Warunkowe zawieszenie wykonania kary było uzasadnione dotychczasową niekaralnością oskarżonego, a maksymalny okres warunkowego zawieszenia wykonania kary uzasadniały cele prewencyjne.

Na podstawie art. 42 §2 kk w zw. z art. 43 §1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego C. K. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, albowiem już minimalny okres trwania tego środka karnego jest adekwatny do społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Na podstawie art. 63 §4 kk na poczet orzeczonego środka karnego Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 28 czerwca 2016r.

Na podstawie art. 43a §2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego obligatoryjne świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 złotych.

Na podstawie art. 627 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 886,81złoty i zwolnił go od uiszczenia opłaty sądowej.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy osk.